

videre paa samme Bane, men saa har man overrumpet Velgerne, istedetfor at overbevise dem, og det var det Sidste, vi skulde. Dette er min Opfattelse af denne Sag, og jeg gaar til den ligesaa alvorlig som nogen Anden, om end med en modsat Lante om, og Høielse for, hvad Resultatet skal blive, thi jeg ønsker ingen Revision af disse Hærløve paa Basis af det her fremsatte Grundlag. Bille de Herrer gaa min Bet, skal jeg med Fornøielse være med til at revidere Hærløven; men jeg er ikke med, hvis Revisionen ikke skal have Andet at betyde end at tage Lidt fra hist og lægge Lidt til her. Ogsaa det hører jo til de fjønne Talemaader, at man tror at kunne trække Lidt fra. Jeg er Enhver taknemlig selv for det mindste Bidrag i saa Henseende; man kan i det Stykke være sikker paa min Bistand; saa megen Besparelse som muligt holder jeg paa. Jeg skal ogsaa gjerne gaa ind paa en bedre Udbannelse og flere Befalingsmænd, som man jo har klaget over Mangel paa, thi det er min Mening, at, hvad enten vi have en stor eller en lille Hær, skal den være god. De Herrer have Ret, vi have været for tarvelige paa det Punkt, og naar vi have været saa rundhaandede paa mange andre Punkter, hvorfor saa ikke her. Man misforstaar mig altsaa ikke, som om det var mit Ønske at faae Hæren saa slet organiseret som muligt. Ingenkunde! Min Hovedanke er kun, at vort hele Hærvæsen er for stort og kostbart og ikke svarer til de politiske Formaal, vi maa have for Øie, thi efter min Mening udæsker man derved langt snarere en Fjende til at gjøre det of med os een gang for alle. Er det feil, beder jeg det tilgivet; men det var dog muligt, at jeg saae rigtig, og at det derfor ogsaa kunde være paatide at tage alvorlige Forholdsregler derimod. Sag Finantslovsforlaget for og se, hvilke Millioner der møde Diet der. Jeg skal her gjentage, hvad jeg har mindet om saa ofte før, hvorledes vore militære Sagtyndige i sin Tid lovede os, at over 5 Mill. Rigsdaler vilde vi ikke komme, det var Maximum, som vi ikke vilde komme til at overskride under ordinære Forhold. Men hvor langt ere vi komne? Min ærede Nabo (Th. Nielsen) har gjort det op efter Finantslovsforlaget, det er ikke saa meget under 18 Mill. Kr., og nu skulde vi adskillige Millioner høiere op! Jeg skulde nemlig tage meget feil, om det ikke er et Par Millioner til Landsværdnet og Søværnet, man foreslaar os at gaa ind paa; men, som vi vide af Erfaring, er 1 Million her det Samme som 3 Millioner, saa at det bliver en fjøn lille Sum af 6—7 Millioner, man her vil have os med til. Jeg siger dette af Erfaring; thi det har jo viist sig, at vi siden 1867 ere vøgede op fra 8—9 Millioner til omtrent 18 Millioner, og jeg har derfor vel nok en vis Ret til at sige, at, gaa de Herrer ind paa at give det, der nu forlanges, saa maa de lægge $\frac{2}{3}$ til; thi det gaar med. Og alt dette er da

foruden de ekstraordinære Bevillinger; thi saa kommer Befæstningsanlægene bagefter. Hvad nemlig de Talemaader angaar, at vi rolig kunde give os af med en Revision af Hærløven, da det Intet har med Befæstningsanlæg at bestille, saa have vi jo hørt det Samme, da der var Tale om de 6 Kanoner. Jeg længes for Næsten efter at se disse, da det maa være nogle gevaltige Fyre, efter hvad de koste; men jeg saar dem jo nok at se. Er man nu ikke allerede ved at bevilge disse 6 Krabater kommen det Stridt videre, at iaar siger man ganske rolig og freidig — og jeg priser de militære Herrer for deres Modenhed, det har paa en Maade glædet mig at læse derom ovre i Sylland —: vi maa have Kjøbenhavn befæstet, Noget, som forresten det ærede Medlem for Rindens Amts 2den Valgkreds (M. P. Jensen) altid har sagt os aabent og ærlig. Og jeg vil sige, at de militære Herrer have Ret; thi de 6 Kanoner kunne kun være Begyndelsen til Kjøbenhavns Befæstning fra Landfiden; ellers er der ingen Mening i at bevilge dem (Stemmer: Hør!). Der bliver sagt „Hør!“ fra høire Side, og det glæder mig; det er jo ikke saa sjældent, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds saar „Hør!“ fra den Side, nu er det faldet i min Lod (En Stemme: Det er glædeligt!). Nei, det glæder mig ikke, at vi ere komne til det Resultat. Jeg har gjort Modstand mod, at vi skulle lade os føre dertil og raadet Andre til at gjøre det Samme; nu nævner jeg Konsekvensen af, hvad man fra en vis Side har gjort, og saa siger man „Hør.“ De Herrer skulde have taget sig i Agt for, hvad De i sin Tid gjorde; thi da havde vi ikke været der, hvor vi ere nu, og jeg havde ikke faaet mine „Hør!“ fra den anden Side. Men, som sagt, jeg har aldrig kunnet forstaa, hvorledes man kunde anvende Millioner paa faste Forter og lægge Millioner i Skyts paa dem og saa sige, at Lanken er, at Kjøbenhavn skal være aaben fra Landfiden (Udfrydelse af Bust). Sa, jeg har jo nok hørt det ærede Medlem udtale sig om at forhindre Fjenden fra at gjøre Landgang paa Sjælland. Om det kan lade sig gjøre, veed jeg ikke, jeg er ikke hjemme i den Slags Spørgsmaal, og overlader det til de Militære at besvare dem. Men det er sandt, at, kan man holde Fjenden fra at gjøre Landgang, behøves ingen Fæstning, og det saameget mindre, som det lod til, at det ærede Medlem mente, at, var Fjenden først kommen i Land, hjalp ingen Fæstning mere. Men lad os saa gjøre det umuligt for ham at komme iland, og tror man ikke paa Befæstninger, skal man ikke anlægge dem. Hvad nu selve Revisionen af Hærløven angaar, saa vil jeg sige de Herrer, at, gaa de nu iaar ind paa Revisionen og give, hvad man vil have, saa komme de Militære til næste Aar og sige: Hvad i al Verden skulle vi med det og det ifjor, naar man ikke vil give os Forsættelsen iaar. Sa, det er Belsønningen, at man kommer